

SKRINET

der ændrede norden

Varslet fra Molsbjerget

Afsnit 1

Bent Bjerre

Varslet fra Molsbjerget

AROS, den mægtige bebyggelse ved vandets rand, lå som en urokkelig bastion mod fjender fra hav og land. Dens palisader var stærke, dens folk kampklare, og dens ild-tårn mod øst brændte som et evigt øje over Molsbjerget.

De fire Ild-tårne i HALLUM-AROS-LISE BJERG OG MOLSHØJE var Haralds idé – en snarrådig løsning til hurtig kommunikation, så alle kunne være forberedte, hvis fjender nærmede sig. Tårnene rejste sig majestætisk, bygget af fire af skovens højeste stammer, og bestod af fem platforme forbundet med trapper, hvor bålmasteren herskede.

Fem sorte fugle skar himlen og fløj mod syd. Deres mørke silhuetter varslede vinterens komme – og bragte uro i Haralds sind. Han og hans tre følgesvende betragtede fuglene i tavshed. De vidste, at sådanne varsler aldrig kom alene

Høvdingesønnen Harald var fyldt 18 vintre. Hans blik var skarpt som en falks, hans skuldre brede som fjeldets ryg, og hans vilje brændte med en ild, der varslede storhed. Han var ikke længere blot søn af en høvding – han var en kommende hersker, en strateg, en kriger med visioner om at samle Norden under ét banner og kaste blikket mod den store ø mod vest.

Fem mægtige rundborge rejste sig langs kyst og fjord, hver ringvolde lagt med tanke på krig og kontrol af den store mængde af skibe, som var vikingernes våben.

Bag skjulte skove og dale, var HALLUM borgen bygget – et sted hvor fremtidens ledere blev smedet i ild og disciplin. Her blev de trænet i kamp, taktik og loyalitet, for kun de stærkeste og klogeste skulle føre Haralds drøm ud i virkeligheden.

Haralds følgesvende var et umage trekløver, som var udvalgt for deres helt særlige evner.

Svend den Runde, den mindste af rytterne, sad rank og urokkelig på sin hest, som om hans vægt var en bagatel for dyret. Hans runde skikkelse, formet af utallige måltider og lange nætter med mjød og gryderetter, vakte ofte latter blandt dem, der ikke kendte ham. Men bag det joviale ydre gemte sig en dødelig hemmelighed.

Under den slidte kappe, der hang som et telt over hans skuldre, bar Svend et arsenal af knive – hver eneste én slebet til perfektion. Med en fingerfærdighed, der kunne få selv de mest garvede krigere til at blegne, sendte han sine klinger af sted med en præcision, der grænsede til det overnaturlige.

Knivene fløj som skygger i natten, lydløse og ubønhørlige, og ramte altid deres mål – om det så var et æble på en gren eller en fjende i fuld rustning. Svend lo sjældent, men når han gjorde, var det med en dyb, rungende latter, der varslede, at nogen snart ville lære, at man aldrig skulle dømme en kriger på hans omkreds.

KNUD den Lange kom fra øen øst for Sverige, hvor vinden taler i gamle toner og skovene gemmer på hemmeligheder ældre end mennesket. Han var ikke blot en kriger –

han var en mester i spyddets kunst. Med et kast kunne han splitte en træstamme, og med et blik kunne han læse fjendens næste træk.

Men det, der gjorde KNUD til noget særligt, var hans årvågenhed. Han havde en evne, som ingen andre: han kunne fornemme farer, før de opstod. Det var ikke magi, sagde han – det var "Fremtiden".

"Fremtiden" var navnet på hans seneste opfindelse. En hyldegren, udhulet med præcision og isat et stykke hult glas, som han havde fundet i en strandet kiste fra fjerne egne. Når han løftede den til sit venstre øje, forstørrede den verden på mirakuløs vis. Han kunne se detaljer, bevægelser, skygger – alt det, som varslede uro. Med "Fremtiden" kunne han se det, andre først ville opdage, når det var for sent.

Valdemar den Muntre var en godmodig og venlig kæmpe, hvis latter ringede som torden og smittede alle omkring ham. Hans ansigt strålede af humør og varme, og han var altid den første til at løfte stemningen ved enhver fest. Med et krus i hånden og et glimt i øjet var han festens midtpunkt – en sand livsnyder med hjertet på rette sted.

Men når kampens time slog, forvandlede Valdemar sig til en frygtindgydende kriger. Hans foretrukne våben var langbuen, som han mestrede med imponerende præcision. Med rolig hånd og skarpt blik sendte han sine pile afsted, og fjenderne lærte hurtigt, at bag det muntre ydre gemte sig en formidabel styrke.

Hans evner med langbuen var vigtig når krigerne skulle kæmpe på langbuebanen i Hallum.

FREMMEDE SKIBE

Østpå, på Molsbjerget, glimtede ildtårnet stadig svagt i morgendisens.

Det havde allerede sendt sit flammebudskab mod vest til Aros, da de fremmede skibe rundede øen, som lignede en hjelm. Den fremmede flåde på 7 skibe, var klar til hurtig kamp for guld og slaver.

Leder skibet stoppede op ved indsejlingen til Viggen udenfor den naturlige havn. Bebyggelse i bunden af vigen var stærk bevogtet, og **tre skibe med krigere** var ankret op i havnen. Et rigt bytte som måtte vente til det blev morgen.

Tidlig morgen sejlede de syv skibe ind i vigen klar til kamp. Roar, Lederen på fører skibet brølede omgående stop. De tre skibe var nu forsvundet – trolddom – dårlig varsling – ingen på vagt havde set de tre skibe passere i nattens løb.

En hurtig rådslagning med Røde og førerne på de andre angriberskibe medførte, at man ikke skulle angribe MOLS byen.

Trolddom var et dårligt varsel og man valgte i stedet at sejle videre til den store kendte by Aros.

De 7 skibe rundede nu den næste landtunge, hvorfra der var udsigt til Aros.

Pludselig dukkede de tre skibe fra aftenen før i Viggen op mod nord. Rent trylleri. der måtte være ånder på spil. Hvis der var tre troldskibe, kunne mange flere jo dukke op.

(Fjender kunne ikke vide, at de tre skibe blev slæbt over den smalle landtunge, som flyttede skibene fra molboernes vig til den vestlige bugt øst for Aros) – krigslist som Harald havde

udtrængt. Bag Aros lå Haralds største byggeplads for de nye hurtige skibe, som skulle beskyttes for enhver pris.

De syv skibe valgte omgående at sejle videre mod syd – faren var overstået for denne gang

Harald, høvdingesønnen, måtte udsætte sin rejse til Hallum Borgen, hvor årets store udvælgelse skulle finde sted. Nye lederkrigere skulle udpeges, våbentyper vurderes, og byggeteknikker til de langskibe, der var under konstruktion, skulle drøftes. Men først måtte han sikre, at AROS stod fast – og at varslet fra Molsbjerget ikke blev begyndelsen på noget langt værre.

Allerede som otteårig deltog han i sin første rævejagt. Midt i den frostklare morgen, blandt visne blade og knasende grene, fik han øje på noget usædvanligt: en stor hundræv, langt større end de andre, han havde hørt om. Med hjertet hamrende i brystet og hænderne fast om buen, fik han nedlagt den.

Da han nærmede sig hulen, dukkede en lille hvalp frem – med sort hoved, rød krop og øjne så skarpe som knive. Den så på ham, ikke med frygt, men med en nysgerrighed, der gik lige i hjertet på drengen. Han kunne ikke få sig selv til at lade den blive tilbage. Forsigtigt samlede han den op og tog den med hjem.

Hjemme blev den lille rødtop fodret med mælk og forkælet med godbidder. Dagene gik, og hvalpen voksede – ikke bare i størrelse, men i karakter. Den blev til et imponerende dyr, en mærkelig og majestætisk blanding af ræv og ulv. Dens pels glødede i sollyset, og dens blik var både vildt og trofast.

Han kaldte den RØDULV – et navn, der passede til dens væsen og udseende. Og fra den dag af var de uadskillelige

TUREN TIL HALLUM BORGEN

Da skibene endelig sejlede videre mod syd, kastede rytterne et sidste blik ned over byen, vigen og det østlige ild-tårn.

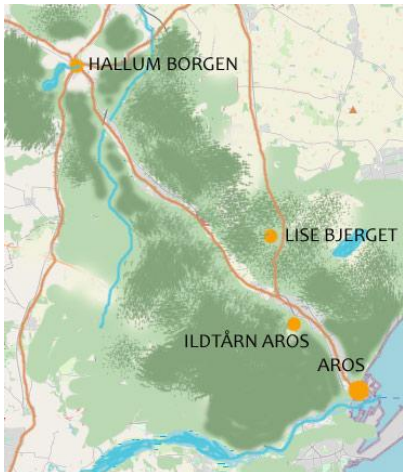
AROS havde stået klar – og havde stået imod. Nu var tiden inde. Harald og hans følge red ud gennem den lange dal mod vest. Landskabet åbnede sig, indtil de nåede den store skov.

Her lurede altid farer – især fra frie trælle, der gemte sig i skyggerne, hvor hulvejen dækkede for udsynet. Forrest red en bredskuldret fyr på hingsten SKJALD – en stolt og kraftfuld skabning, Haralds mandomsgave fra sin far Gorm, da han fyldte seksten.

Hingsten trådte med rank nakke og urokkelig styrke, som om den vidste, at noget stort ventede.

Bag Harald fulgte de tre andre ryttere tæt – hver med deres særlige rolle i følget samt RØDULV

Skoven tog imod dem med en dæmpet susen. Træernes kroner lukkede lyset ude, og fuglene tav, som om de kendte rytternes ærinde. Hver knækket gren, hver raslen i underskoven fik Harald til at stramme grebet om sin økse. SKJALD snøftede og trådte varsomt, men med den samme urokkelige styrke som før.

De vidste, at Hallum Borgen ventede – men også, at vejen dertil ville kræve mere end mod. Den ville kræve visdom, styrke og trofasthed. Og måske, hvis varslet fra Molsbjerget virkelig varslede en ny tid, ville denne rejse blive begyndelsen på noget langt større end udvælgelsen af lederkrigere.

Efter en halv times ridt omsluttede skoven de fire ryttere.

RØDULV løb som altid tæt på sin herre og mærkede den kommende fare før rytterne.

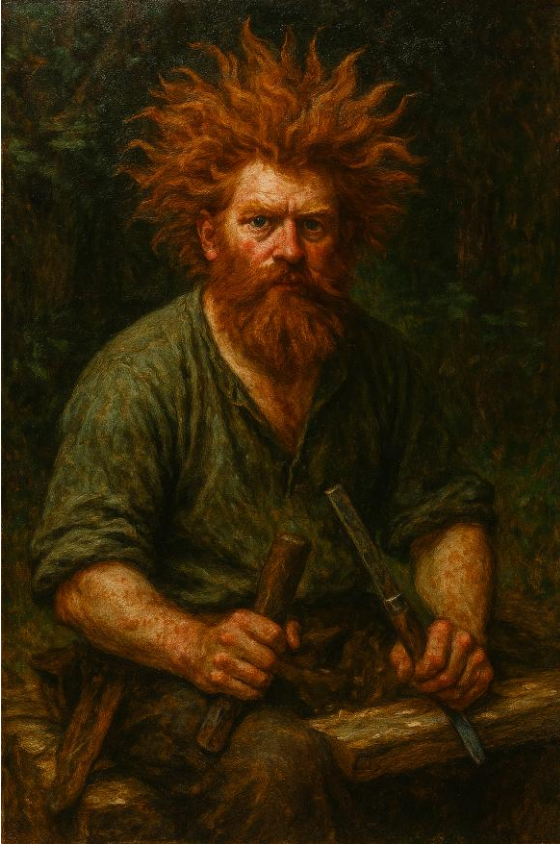
TRÆLLE HULLET

Sandbyen lå som en solbrændt plet på bakkeskråningen, med udsigt over den grønne dal mod nord. Her snoede Den Lille Å sig som et sølvbånd gennem landskabet, før den forsvandt i horisonten og blev opslugt af den mægtige Gudeå — en flod, der havde sit udspring langt mod syd og skar sig gennem landet som en åre af liv og fare.

Øst for Sandbyen, skjult i en dyb hulning, lå Trællehullet. Det var ikke en landsby i gængs forstand, men en lejr — en samling primitive hytter, halvt nedgravet i jorden, dækket af grene, bark og mos. De smeltede sammen med jorden, som om de forsøgte at skjule sig fra verden. Her boede de, de frie trælle, mænd og kvinder, der havde undsluppet deres lænker, men som stadig bar arrene — både på kroppen og i sindet.

Kun 200 skridt fra lejren løb en gammel hulvej mod nord. Den var slidt af århundreders færdsel og nu en livsnerve for lejren. Det var ad denne vej, at ofrene kom. Ikke frivilligt, men bundet, forslåede og tavse. Trællehullet levede af krigens skygger og de riges uopmærksomhed.

I midten af lejren tronedede **RUST**. Han var ikke valgt, han havde taget magten. Hans røde hår stod som flammer om hovedet, og hans blik var hårdt som flint. Han havde sejlet med de store drager, plyndret klostre og kæmpet mod konger. Nu var han lejrens ubestridte leder — en fri træl, men stadig en kriger.

Midt om natten ankom **Loke**, spejderen fra Aros. Hans ankomst var lydløs som en ugle, men hans nyheder rungede som torden i mørket. Et rigt bytte var på vej. En høvdingesøn, ledsaget af få mænd, skulle næste dag rejse fra Aros gennem den store skov mod Hallum Borgen — en fæstning så stærk, at selv de stærkeste tænkte sig om to gange, før de nærmede sig.

"Han skal tages levende," sagde Loke og så Rust i øjnene. "Hans far vil betale i sølv, i jord, i blod, hvis det kræves."

Rusts blik blev mørkere. Han rejste sig langsomt, og hans stemme var lav, men skar gennem natten som en økse:

"Så lad os gøre klar. I morgen griber vi skæbnen i struben."

BAGHOLDET VED DEN STORE EG

Morgenen kom med tåge. Den lå som et slør over dalen, og Den Lille Å lød som en hvisken i det fjerne. Trællene i hulen var allerede vågne. Rust havde kaldt dem sammen ved daggry, og nu stod de i en halvcirkel omkring ham, bevæbnede med økser, buer og knive, mange af dem smedet af stjålet jern og rustent stål.

"Vi slår til ved den gamle eg," sagde Rust og pegede på Lokes kridtede kort i jorden. "Der, hvor stien snor sig gennem hulvejen. De vil være langsomme dér. Sårbare."

Loke nikkede. "Der er kun tre mænd med ham. En spydkaster, én bueskytte og en lille tyk kriger. Høvdingesønnen rider midt i flokken."

Rusts øjne smalnede. "Han skal ikke dø. Ikke før vi har hans fars sølv i hænderne."

Trællene spredte sig som skygger i skoven. De kendte hvert træ, hver rod, hvert skjul. De var jægere nu, ikke jaget.

Solen var begyndt at bryde gennem tågen, da følget fra Aros red ind i skoven.

Høvdingesønnen, **Harald**, var ung, stolt og klædt i blå uld med sølvbroderi. Hans hest var sort som natten, og han bar et rigt sværd, der sikkert ikke var brugt i kamp.

"Hallum Borgen nær," sagde VALDEMAR med en stemme, som knirkende træ. "Men vi burde have flere mænd med os."

KNUD lo. "Hvem skulle angribe os her? Trælle? De gemmer sig som rotter i jorden."

Ved middagstid nåede de hulvejen. Her stod den gamle eg, bred og knudret, som en vogter af skoven. Det var her Rust ventede.

Et fløjt Kort, skarpt.

De ti røvere kom stormende ud af skovens mørke med brøl og kamphyl, som havde skræmt mange før dem til overgivelse. Men denne gang stod tre ryttere klar. De dannede straks en cirkel, med våben rettet mod alle retninger – kampklare og urokkelige.

RØDULVEN, den trofaste krigerulv, reagerede først. Dens pels rejste sig som nåle, og øjnene glimtede som lyn. Med et frygtindgydende spring kastede den sig mod den nærmeste røver og borede sine lange tænder dybt i struben. Overraskelsen var total – den overlegne røvergruppe blev overrumplet.

De ni resterende røvere blev hurtigt nedkæmpet i et inferno af stål og raseri. Kun lederen, RUST, formåede at rejse sig efter at være blevet kastet af sin hest. Han nægtede at overgive sig. Med blod i blikket og sværdet i hånden udførte han en pludselig finte og ramte Høvdingesønnen i ansigtet med et svirp, der fik alle til at stivne.

RØDULVEN tøvede ikke. Den kastede sig over RUST og ruskede ham voldsomt, indtil han lå stille i det dugvåde græs. Kampen var ovre – men prisen var høj.

Høvdingesønnen lå på jorden, hans ansigt flænget og blodet strømmede. Stilheden bredte sig, kun brudt af de forpustede åndedrag. Svend den lange, den ældste af rytterne, kastede sig straks over såret og pressede frisk skovmos mod flængen for at standse blødningen.

Tiden var nu den største fjende. De måtte nå HALLUM BORGEN – og hurtigt – hvis Høvdingesønnens liv skulle reddes. RUST, såret men stadig i live, blev bundet med grove reb. Hans skæbne var nu usikker: enten en hurtig aflivning eller et liv som træl under fjendens pisk.

